

Nem eltörölni jöttem, hanem betölteni

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Pál apostolnak a Galatákhoz írott levele 3. fejezetének a 23.-tól a 29. verseiben a következőképpen: „Mielőtt pedig eljött a hit, a törvény őrzött bennünket, egybezárva az eljövendő hit kinyilatkoztatásáig. Tehát a törvény nevelőnk volt – Krisztusig, hogy hit által igazuljunk meg. De miután eljött a hit, többé nem vagyunk a nevelőnek alávetve. Mert mindnyájan Istent fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által. Akik Krisztusba keresztemkedtetek meg, Krisztust öltöttétek magatokra. Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok Krisztus Jézusban. Ha pedig Krisztuséi vagytok, akkor Ábrahám utódai vagytok, és ígéret szerint örökösök.” – Kérjük Urunk, mutasd meg nekünk ebben az új esztendőben, hogy Te a mi szívünkben töltöd be Isten törvényét – a bennünk felnövekvő szeretet által. Ámen.

Kedves Testvérem! **Kiskorú vagy, vagy már felnőttél?** – ezt kérdezi ma meg tőled Pál. Berci fiam, ne lobogtasd erre nekem a személyidet... Tudom, azt fortyogod magadban, hogy „Micsoda egy eszement kérdés ez? Hát én már időtlen idők óta nem vagyok kiskorú!” Tudod Berci, az ebben a baj, hogy rengetegen vannak, akik még harminc éves koruk után is kiskorúak maradtak... Mamahotel. Papataxi. Házasodás halogatva. Párkapcsolatok – elköteleződés híján – sorra elunva... Új bibe, új porzó kell... Aztán már ez sem... Jobb esetben marad egy kutya – vagy még inkább: egy aranyhal... Az utóbbi legalább néma. Tátog, de nem jön ki szó a torkán. Nem úgy, mint egy házastársnak...

Mikor nővünk fel? – ez itt az igazi kérdés. Akkor, amikor elmúlik egy naptári év? Akkor, amikor eljön a következő születésnap? Pál apostol gondolatmenetében **a felnövekedés első lépcsőfoka a törvény volt**. Először mi is megszülettünk. Akkor ettünk, amikor akartunk, akkor aludtunk, amikor akartunk, akkor és oda kakáltunk, amikor akartunk. Aztán elkezdtek jönni a szabályok. Enni nem mindig lehet. Kakálni sem akárhová lehet. Az alvásnak is megvan az ideje. Én az óvodai első napomon hiába haraptam meg a Kálmánkát, aki el akarta venni tőlem azt a csodálatos, óriási dömpert, ami nyilvánvalóan csak az enyém volt, a szüleimet felhívták, és engem – *mint közveszélyes, antiszociális egyedet* – azonnali hatállyal eltávolítottak az óvodából. Az óvodában már törvények voltak...

A törvény olyan, mint egy drótkerítés. Óv az elbitangolástól. Ha a törvény nem verne fejbe, észre sem vennék a bűnt. Boldogan dagonyáznának a bűnben, mint a disznó az ürülékében. (*Én meg lemennék a szószékről, és megharapnék valakit...*) **De a törvény nemcsak fejbe ver minket, hanem vágyakozást is ébreszt bennünk – valami több után.** Mi ez a több? Egy dömper lenne csupán?

Ki az a szadista, perverz állat, aki készakarva beleszúr egy csövet valakinek a dobhártyájába? És ráadásul még ott is tartja, hogy be se tudjon gyógyulni a seb? Nem más, mint a gyógyulást akaró orvos! Miért teszi ezt? Elmebeteg? Nem. A cső kiengedi a belső fülben felgyűlő gennyet, és megmenti a beteg hallását. **A törvény pontosan olyan, mint ez a gyógyulást hozó cső. Fájdalmat okoz nekünk – a későbbi gyógyulás reményében.** Mi ez a gyógyulás? Mindjárt megtudod...

A törvény közösséget is teremt. Mindenki ugyanannak a törvénynek van alávetve. (Ne rázd a fejedet Berci fiam... Ez itt most az elmélet, és nem a napi valóság...) Ez a kiskorúság állapota. Amikor mindenki ugyanabba a börtöncellába van bezárva... Innen lehet elkezdni felnőni. **Hova? Hogyan? Most jön a válasz: A Krisztusba. A hit által.**

Ez a jó hír. Ez az evangélium. Mert a számunkra nem a rabság közössége az igazi, a felnövekedett közösség. Mi a Krisztusban válunk Isten felnövekvő gyermekévé (Gal 3,26). Egyek leszünk a Krisztusban (28). „Mert megjelent Isten üdvözítő kegyelme minden embernek” (Tit 2,11). Mert Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére (1Tim 2,4). Hogyan jutunk el az igazság megismerésére? A hit által. – Vegyük észre azt, hogy az igeszakaszunk harmadik és negyedik verse között Pál ragozást vált. Nem a törvény által egybezárt zsidóként beszél továbbra is többes szám első személyben, hanem (*igehirdetőként*) többes szám második személyben hirdeti meg a hívők közösségének az örömhírt: „De miután eljött a hit, többé nem vagy UNK a nevelőnek alávetve. Mert mindnyájan Isten fiai vagy TOK a Krisztus Jézusban való hit által” (Gal 3,25-26).

Két nap múlva lesz Vízkereszt ünnepe, a karácsonyi ünnepkör lezárása. Ez volt az a nap, amikor a három napkeleti bölcsharcolt az egyéves Jézus előtt. Ez volt az a nap is, amikor a harminc éves Jézus a Jordánban megkeresztelkedve elkezdte tanításait és a Golgotára vezető útját. Amikor megkeresztelkedünk, a Krisztusba keresztelkedünk meg. A keresztség nem a dolgok vége, hanem a dolgok eleje. Jézus sem a tanításai befejezésekor, hanem a tanításai elkezdésekor keresztelkedett meg. **A megkeresztelt Isten tulajdona lesz.** Ez azonban nem kiszolgáltatottság, hanem: gondviselés. Az életünk a keresztségünk után egy hatalmas kiteljesedéssé válik. Olyan kiteljesedéssé, amelynek a végén – *pontosan úgy, mint Jézus esetében* – a feltámadás vár minket. A keresztségünk után Jézus váltsága, irgalma és szeretete úgy ölel körül minket, mint egy védő öltözet.

A keresztségünkben magunkra öltjük a Krisztust (Gal 3,27). Azaz: magunkra öltjük az új embert. Felöltözünk – *tetől-talpig* – a kegyelem öltözetébe. Ez azonban nem egy laza mozdulat csupán. Miután találkoztunk a Krisztussal, nem mehetünk tovább ugyan-azon az úton, mint amin addig mentünk. A három napkeleti bölcsharcol is más úton tért vissza a hazájába. Pál apostol is más emberként érkezett Damaszkuszba. Az eredeti görög szövegben a felöltözés kitartó erőfeszítést jelent. **A Krisztus felöltözése egy egész életen át tart.** De: ettől lesz a mi életünk egyre gazdagodóbb és egyre gyönyörűbb. És elmondhatjuk Ézsaiás prófétával, hogy: „Nagy örömöm telik az Úrban, víg öröme indít Istenem, mert az üdvösség ruhájába öltöztetett, az igazság palástját terítette rám, mint vőlegényre, ki fölteszi fejdíszét, mint menyasszonyra, ki fölrakja ékszereit” (Ézs 61,10).

Itt szólal meg Berci... „*Mindent értek, Péter. Azzal nővünk fel, hogy belenővünk a Krisztusba. És ezzel magunk mögött hagyjuk a törvény rabságát. Ez tökjó!! Akkor, ezek szerint én – aki már meg vagyok keresztelve, és felnőttem – azt csinálhatok, amit akarok?*” A válaszom igen is Berci, meg nem is. **Azt csinálhatod, amit akarsz, HA tényleg a Krisztus cselekszik már benned.** Mert akkor nem fogsz semmi olyant tenni, ami a törvény ellen menne. De nem azért, mert retted a törvényt, vagy retted az Istent, aki büntet téged, ha nem tartod be az Ő törvényét, hanem azért, mert a Krisztus szeretete eltöltött téged, és nem tudsz már más mást tenni, csak: – szeretni másokat. Mert Jézus maga mondta: „**Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy betöltsen a [törvényt]**” (Mt 5,17). És ezt Pál ezzel egészítette ki: **"Aki a másikat szereti, betöltötte a törvényt"** (Róm 13,8b).

A Krisztushoz tartozás tehát nem egy új válaszfal. Nem az van benne, hogy Mi, hívők – és Ti, hitetlenek. A **Krisztushoz tartozás – szeretetközösség.** Mi hívők – a Krisztus szeretetébe várunk mindenki mást. Nyitottan, alázatosan és befogadóan. Ahogyan Jézus maga tette. A „Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő” (Gal 3,28). – Ez nem Pál apostol gender-elmélete, hanem a szeretet testvérisége, amely egybeölel bennünket a Krisztusban.

Kedves Testvéreim! **Hirdetem nektek az Úr kegyelmének az esztendejét!** (Ézs 61,2; Lk 4,19) Akkor lesz valóban új az újév a számunkra, ha a ebben az új évben a Krisztus válik a meghatározóvá az életünkben. Legyen ez az év a hit éve! Legyen ez az év az Istegyermezség megélésének az éve. Legyen ez az év a megtisztult emberi kapcsolatok éve! **Jézus nevében, a bennünk felnövekvő Krisztus szeretetével töltökezve induljunk el az új évbe!** Ámen.